ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

SLEČNĚ JOŽE M.

Ant. Trýb.

Chtěl vědět bych, ty lásko má,
až jednou též mi ustelou,
až celý život ztratí se
ve skalách písní vyznělou:

Zda přijdeš potom ke mně zas
co tichá, libá vzpomínka
a žluté růže s prsou svých
mi v dlaně vtiskneš zlehýnka.

Zda přijdeš, zašlá lásko má,
v den jarní k mému hrobu též,
a v trávník první chudobku
svou horkou slzou vypláčeš?

ŽENY V CHICAGU SE PŘIPRAVUJÍ K VOLBĚ.

Ženy v Chicago, Ill., se připravují důstojně ku příštím místním volbám. Pořádají veřejné schůze, které jsou hojně navštěvovány a ženy zároveň pobádány, by se nechaly registrovat, tak aby mohly použíti hlasovacího práva, kterého se jim dostalo.

Tak jako každá vymoženost na začátku má svá přívržence, má též své odpůrce. Ti, kteří jsou v politice a nějakého toho žlabu, odporují z té příčiny, že by jim ženy přece jen mohly uškoditi, neb jest jisto, pakli budou ženy jen trochu dbáti a zasadí se o nápravu, že to též dokáží! Ženy jsou zvyklé vyklízení v oborech svých, v domácnosti, a tož dovedou i v oboru veřejného hospodářství stejnou měrou působiti, neboť mají již značnou praksi. A jest to konečně správné, neboť má-li matka vychovávati dobré občany, tož má býti prve sama plnou občankou. A tou může býti pouze tehdy, když jest oprávněna ku hlasovacímu právu, zároveň s mužem.

V jednom anglickém časopise jsem viděla vyobrazení, jak matka se nechává registrovati, má ssebou dvě dítky, jedno drží v náručí a druhé za ruku, a praví: "Vzala jsem ssebou svoji rodinu — co přece jest správné." — Proč by nemohla žena-matka vzíti ssebou svoje dítky tak dobře ku volebnímu osudí, když s ní mohou jíti kamkoliv jinam.

Co se týče toho strachu, jenž ovládá ještě některé pány, ten brzy zmizí, tak jako ten předsudek, že by žena pozbyla svoji něžnost a ženskost, kdyby se jí dostalo hlasovacího práva!

• • •

Obdržela jsem stvrzenku od ředitelky "Útulny Ženské" v Brně na obnos zaslaný v prosinci m. r., kterou zde podávám: Potvrzuji s díkem vroucím příjem 39.22 K. na děti v Útulně věnované. Přeji všeho dobra v novém roce a uctivě Vás zdravím. M. Stejskalová, ředitelka Útulny.

• • •

Naše čilá přispívatelka "Ž. H.", pí. Marie Burešová, se opět pyšní, že jí přibylo o jednoho vnuka více. Tož asi bude míti teď málo času si na nás s dopisem vzpomenouti a tak též i její dcera, paní Žabková. Přejeme mladé mamince i mladému princi mnoho zdraví, ať roste ku radosti nás všech.

Teta Vítámvásová, Omaha, Nebraska. — Milé družky! V posledním čísle Pokroku nejlépe v "Ženské Hlídce" se mně zamlouvá recept na "Dort bez vajec", návod to pí. Naděje z Ithaca, N. Y. Již jsem zkusila mnoho receptů, však při všem musí být použito vajec. A právě proto jest mnohým tento návod tak vítaným a zvláště nám ve městech, kde slepice stále stávkují. — Byla bych Vám, milé družky, povděčna, kdybychom si zde pověděly, jak které se Vám žitný chléb povede. Mně se někdy povede a někdy zase nikoliv a tu často si vzpomenu na píseň o chlebu: "Spodní kůrkou voda tekla a vrchní zas myš utekla." — No, můj chléb není právě nejhorší, ale má ty zvyky, že horní kůrka na něm sedí jako klobouk — jen ji sloupnout — ať s ním dělám co chci, není přece jako dříve, za dřívější léta býval. Syn mně říká, proč prý nejsku tak dobrý chléb, jako dřívější léta?! — Měla jsem zde návštěvu a sice pí. Proškovcovou z Bruno a paní Janákovou od David City, Nebr., a ty obě si stejně, na nepěkný chléb stěžovaly. Obilím prý to býti nemůže, neboť vědí, jaké do mlýna dovážejí, ale mlynáři prý, nyní mění hned obilí za mouku, která jest již v pytlíkách. Proto také netřeba rolníku čekat, až na něho řada ku mletí přijde, jako my jsme musívali doma před 30 roky činívat. Kde byly mlýny hnané vodou a obilí mleto pomocí kamenných drtičů, nebylo tolik podivných koryt ve mlýnech. Bylo asi troje složení, jak který totiž mlýn byl velký, aneb na jak velké vodě byl zásobován. Obilí se napřed "špicovalo" — rozumíte tomu?! — pak se mlela "vyrážka", pak asi dvakráte na chlebovou a pak ještě jednou a ta již byla pro sobotní hosty — žebráky — kterých přicházelo někdy 12 až 15 a před těmi se nesměly dvéře zavřít, neboť ti byli, jak se říkalo, domácí a měli též obecní povolení. Sobota bývala jejich dnem a tedy pro ně byla ta poslední mouka určena. — Konečně byly otruby pro dobytek. Vymleté mouce pšeničné jsme říkaly "krochová" — to bývaly vdolky, co? Samá chuť, hezky těžké — taky dle toho nám dělo v žaludku ležely — a zvláště, když je maminka ještě těmi švestkovými povidly hezky zvysoka namazala. Tehdy jsme nepotřebovaly hořkou sůl! A což "krupač"?! kde se z ječmene zvláště dělaly kroupy a krupky a pak, jak se říkalo, ječná kaše. Tehdy to vzalo hodně dlouho než semlel, ovšem podle toho, jak mnoho bylo obilí a, mnoho-li vody mlýnské kolo hnalo. Což, pane Pospíšil z Ronchovan, neposlal byste redakci takový obrázek? Zajisté že by se na podobné vyobrazení každý s radostí podíval. My Vám zase pošleme pohled na Omahu a též i do Hrotovic. — Bratranec, Jan, jest vojákem — u husarů — když jsou na pekáči!

Anna M. Sekora, Troop, Pa. — Ctěná paní pořadatelko! Předně přijměte srdečný pozdrav, jakož i všechny čtenářky. Já ráda čtu "Ženskou Hlídku", tož promiňte, že si též dovoluji pár řádků napsati. Psáti mnoho nemohu, poněvadž toho málo vím, neboť nikam nejdu. A kam také má člověk jít, když se dívám z verandy, tak to vše jako jedno jezero vypadá, a proto raději se trápím u toho peří. Mám těch capartů jen 8, malých i velkých, ale ti všecko skládají jen na maminku! Jednoho bolí prsty, druhého zase záda a jen, jak se dostanou ven, už je po práci. Letos měla jsem hodně kachen, neboť vylíhlo se mi jich 72 a z těch 57 mně jich zůstalo. Nějaké jsem sice již prodala, ale na to drání peří mně jich přece ještě hodně zůstalo. — Prosím paní tetu Vítámvásovou z Omahy, aby byla tak laskavá a zaslala mně její správnou adresu. Ráda bych ji totiž o něco požádala. S pozdravem na všecky!

Josie A. Hladký, Sumner, Neb., 29. ledna. — Ctěná redakce, čtenářky a čtenáři! Jest již tomu 5 let, kdy jsem poslední dopis do tohoto časopisu napsala. Tehdy jsme zůstávali v Saunders okresu, 4 míle na východ od Linwood. Zdrželi jsme se tam 10 roků a dosti se nám v tom okolí líbilo, neboť se sousedy jsme vždy dosti dobře vycházeli. V roce 1910 koupili jsme farmu od švakra James Meska z Dawson okresu a již 15. února 1911 jsme se tam stěhovali a sice na farmu James Hoffmana. Tam jsme pobyli dva roky a loni jsme se přestěhovali na naši vlastní farmu. Stěhování nám sice mnoho nevzalo, neboť to bylo blízko, za to ale hůře bylo, že jsme museli všecko stavěti — obydlení stavení, maštal, kurník, sýpky, kryby atd. — Dne 28. prosince 1913 jsem si též vyjela na výlet. Nejprve jela jsem do Ravenna navštívit moji nemocnou sestru. Bylo to smutné shledání, neboť milené sestře, velice sesláblé, nebylo možno ani mi ruky podat, tak že mi bylo až k pláči, jak mne stav její dojmul. — Nechtějíc jí ještě více zarmoutit, pláče jsem se zdržela, neboť vím, že nářkem člověku nemocnému se nepomůže, ba spíše ublíží a hned se jí ptám: "Proč ještě stůněš, vždyť já myslela, že už běháš?" A ona na to odvětila: "Pane, nejde to." Nyní jsem se přesvědčila, co ten revmatism dovede a jak děsně umí lidi trápit. U sestry zdržela jsem se do 2. ledna a také jsem byla u Joe Wittery. Na to, ačkoliv dost nerada sestru jsem opouštěla, jsem se na zpáteční cestu vydala. — Však jaká pomoc! Když jsem se byla kus od Ravenny vzdálila, tu se mne podivná tesknota zmocnila, tak že až slzy do očí se mi draly. Do Linwood jsem přijela ve 2:30 hod. odp. Tam jsem též navštívila moji sestru a švakra, jakož i ostatní přátele. Druhý den mne sestra se švakrem zavedli do města, abych prý přece uviděla, jak daleko pokročili a co všechno nového postavili. A jest to skutečně všecko hezké a obzvláště ta naše spolková síň milé Z. Č. B. Jednoty se mne líbila. Nyní jest to síň, která zajisté učeli svému náležitě vyhovuje. Do vnitř jsem nešla a ani do schůze jsem se v čas nemohla dostavit. Dne 3. jsem se dostala k sestře a švakrovi Jakubu Brouskovi a svojí návštěvou jsem je překvapila. Sestra připravila i hned chutnou večeři a, když jsme pojedli, tu sestra praví: "Dnes máme jíti na "party," myslím ale, že zůstaneme doma!" Já jsem jim řekla, aby jen šli; však švakr povídal, abych šla s nimi, že tam aspoň prý uvidím všecky známé, čemuž ovšem ráda jsem svolila. Cesta nebyla daleká a tak záhy dorazili jsme k Janu Kučerovi, kde již bylo hojně známých shromážděných. Nebudu je sice všecky jmenovat, ale věru, že ráda jsem se s nimi shledala. Paní Kučerová, tak se mi zdálo, jako by spíše za ty 3 roky, co jsem jí neviděla, ještě omládla. Rovněž paní J. Humlíčková o mnoho roků mladší vyhlíží a to asi nejspíše proto, že již je babičkou. Při hojném občerstvení a po bohaté tabuli velmi srdečně bavili jsme se do pozdních hodin ranních, načež v té nejlepší náladě jsme se opět rozešli. Dne 5. jsem šla s tatínkem k Navrkalovům, kde jsme se měli opět velmi dobře, neboť piva, vína a výborných zákusků bylo hojnost. Odpoledne pak jsme navštívili p. Jamesa Navrkala a jeho milou polovici. Mary vypadá velmi dobře a jest stále jako dříve veselá. Večer konečně zašli jsme k Janu Kavanovi, jehož manželka byla poněkud churava — asi jako já — neboť za krátkou chvíli při přátelském vypravování nadobro jsme zapomněly, že nás od nastuzení v krku bolí. Pan Kavan právě přestavoval obydlí a pod ním sklep upravoval. Bude to znamenitým, až vše dají do pořádku. Když jsme se zde rozloučili, odebrali jsme se ještě k Brouskovům, kde právě dleli p. Čedr s manželkou a mužské pohlaví hrálo v karty. — Také jsme navštívili Alb. Čedra a jeho manželku, u nichž též pěkně jsme se pobavili. Mladá chasa se bavila tancem a mezi tím děvčata připravovala tabuli, při které jsme se dobře poměli. Dne 6. ledna jsme navštívili Jana Hladkého, však švakr ani švakrová nebyli doma. Meškali právě v kostele, tak jsme čekali, až oni se domů navrátili, načež chvíli jsme si pohovořili. Druhý den, dne 7. ledna, tatínek nás zavezl k Ondřeji Brouskovi, kdež jsme až do večera se zdrželi. Tatínek potom odejel domů, kdežto já, Jindřich a Mary jeli jsme se podívat do Abie, odkud jsme se odebrali k Frank Hladkýmu a musím říci, že se u nich mají dobře. Dne 8. ledna Joe Machan se právě stěhoval do Abie, tak že jsme se s ním mohli svésti až k našemu pantátovi a panímámě Jan Hladkým, kteří se nás vůbec ani z daleka nenadáli. Pantáta si naříkal, že už není, jak kdysi býval, valor tomu ale ještě dobře vypadá a "mami" také. Švakrová, Eila Machanova, vyhlíží též dobře a mají hezounkou 2½ roku starou dcerušku — červené tvářičky, jako pannenka. Tatínek a maminka měli v úmyslu, že s námi pojedou, do rána však se tatínek rozstonal a tak z toho sešlo. Dne 11. ledna švagr Joe Hladký nás zavezl k Jakubu Brouskovi, což jest dosti hezky daleko, začež ave mu děkuji. — John Hladký nás litoval, neboť on tam byl dříve nežli my. A tady jsme měli hojnost švandy a na konec začali jsme si hezky zťuha švakra Josefa dobírat, ale kde, ten si z toho ničeho nedělal a naopak jako z not nám odpovídal. Rozlobit jsme ho za žádnou cenu nemohli, ještě ke všemu se nám vysmál. Dne 12. jsme konečně jeli opět domů. — Tatínek Pachrů jel s námi a ježto měla jsem jakousi chřipku, tatínek měl na starosti děti. Měla jsem ssebou 3-letou decrušku a chlapce a celkem dosti dobře dostali jsme se do Kearney. Však motorová kára, která udržuje se Sumner spojení, byla jaksi porouchána a tak jsme museli až do 8 hodin večer čekat. Do Sumner jsme se dostali v 10 hodin v noci. Můj dobrý manžel byl již po třetí ve městě, však čekalo tam více pánů na své paní. Doma bylo vše v pořádku. — Druhého dne tatínek se pustil s manželem do stavby maštale a za 4 dni již stála maštal na 8 párů koní, celá hotova. Přítomně máme zde takové krásné počasí, že to spíše jako s jara vyhlíží. S pozdravem na et. pořadatelku, čtenáře a čtenářky tohoto listu.

Marie Hotovcová, Danube, Minn., dne 27. ledna 1914. — Ctěná pořadatelko, jakož i všecky dopisovatelky! Nejdříve přeji Vám šťastný nový rok a vše dobré, nechť Vás v něm provází, když totiž ten rok minulý byl mnohými za tak nešťastný považován. Mně se však v tom minulém roce tak dalece nemilého, ovšem až na mašou nehodu, ničeho nepřihodilo. A sice bylo to v neděli, chtěla jsem jeti do kostela do Olivia, jelikož ale manžel necítil se zcela dobře, jela jsem tedy se třemi dětmi sama a tu, když již jsem přijížděla k Olivia, jel podle nás motorcyklista, jehož koně moje se lekli a začali se plašit. Samo sebou se rozumí, že jsem se dosti polekala, přece ale měla jsem tolik duchapřítomnosti, že jsem koně přivedla zase v několika okamžicích do obvyklého běhu. Z kostela jsme se šťastně vrátili a, když jsem manželi vyprávěla, jak koně s námi pádili, řekl mi. "Však se ti může s koni někdy něco nemilého přihodit, neboť ty vůbec hrozně ráda zakočíruješ!" Musím se též zmíniti, že před vánocemi zdejší krajinou cestoval p. Václ. Přibyl, jednatel "Pokroku" a "Venkova" a při té příležitosti můj staroušek měl též příležitost v Olivia s ním se sejít. A tu mi prý vzkázal, abych jen prý často do "Ž. H. dopisovala. Bylo mi to sice divné, že mi to můj staroušek vůbec vyřídil, poněvadž mne příliš rád mezi dopisovatelkami nevidí. Mně však je ta "Ženská Hlídka" tolik milá, že se jednou za čas přece musím v ní ukázat. Pak si myslím, že je z toho lepší užitek, nežli jíti k sousedům a tam pšaně o něčem hovořit. Ovšem jednou za čas si také vyjedeme k některému krajanu sousedovi na návštěvu, ale tu se většinou rozpráví o domácnosti, a o dětech. Muži zase vypráví o hospodářství a z takové návštěvy člověk zajisté odjíždí opravdu značně osvěžen. Jednou jsem se zmínila v "Ženské Hlídce," že mám raději pěkný časopis, nežli některého přítele. Tehdy ale měla jsem na mysli "přítelíčka" a nikoliv přítele, kterého si též dovedu náležitě vážit, neboť některý ten "přítelíček" nedá se hned tak prohlédnouti a tím býváme mu více klamáni. Též něco o tom počasí! To máme zde velice měnivé. Na nový rok se nám zde celý den o všecko pryč chumelilo. Druhý den dostavil se vítr a ten nadělal se mnohu závěje. Potom opět následovalo teplo a bylo jako s jara. Sníh kvapem tál, načež zase se ochladilo a jen tak poprašek vždy mnohu napadne, ale ten opět brzy zmizí. Co tyto řádky píši, je pěkně — slunečno a podobá se to spíše březnu, než lednu. Hovězí dobytek i koně mohou se venku pásti. Loni byla zde dobrá úroda jak kukuřice, tak i drobného obilí a sena bylo množství. Brambory i zelenina rovněž se zde dobře daří a také jablk bylo zde velké množství. — Pro tentokrát musím již ukončit, neboť při nynější zimě mám stále co robit. V zimním období obyčejně pro sebe neb děti šiju nějaký ten oblek pro léto, ježto v létě při podobné práci nemám žádné stání. Vás všecky zdravím!

Paní Chas. Šimon st., Snohomish, Wash. — Ctěná redakce! Konečně též i já přicházím nejen s předplatným, ale zároveň i s dopisem, nebude-li totiž vhozen do toho bezedného koše! Milé čtenářky! Přeji všem v tomto nastávajícím roce mnoho zdaru — abyste všechny byly šťastny a spokojeny, tak abyste nemusely vytýkat ani přírodě, ani Pánu nebes, že se ke každé nezachová tak, jak byste si toho ta která přála, neboť jsme-li zdravé, máme býti též i spokojené! Milé čtenářky, pročítám dopis po dopise a tu shledávám, že mnohé z Vás utkvěla milá upomínka na vánoční tolik významné svátky. Také i já se na svátky ty těším, neboť v čase tom naše rodina se vždy sjede k štědrovečeru a, ačkoliv čtyři sobě již svoji vlastní domácnost založili, přece v ty dny všichni se zářícím zrakem a s dárky v rukou domů spěchají. Máme dva zeté, dvě nevěsty a tři vnuky a tři — jednu dceru a dva syny — posud máme doma. Bylo nás tedy celkem 16 a všichni jsme se vespolek obveselili a ovšem při tom co nejlépe měli. Dále také čítám, jak se která z Vás baví a tančí. O tom však mnoho psáti nemohu, neboť k tanečním zábavám nechodím a do spolkových schůzí rovněž ne. Nemám ráda spolků! Spolek jest má domácnost — můj manžel a mé děti. Však domácí zábavu musím též někdy uspořádat, ježto děti i my býváme často jinam zváni a tak se tomu nelze ani jinak vyhnout. Zvláště na venkově, kterému já dám vždy přednost, neboť na farmě máme všecko, — telefon, elektrické světlo, poštu, která pěkné každý den přijede a co tudíž můžem si ještě přáti?! Cesty jsou též pěkné a když se jede v káře, tedy jsme za 20 minut ve městě a s kočárem za hodinu. Štorák z města přijíždí 3-krát týdně a každému dovezе vše co si přeje. — A nyní začnu o počasí. Listopad byl rozmoklý, prosinec byl mnohem lepší, však leden, ten byť daleko horší, stále pršelo a 27. konečně nám sníh napadl, který práci uzavřel, tak že ti menší ničeho nedělají a jen sněhovými koulemi po sobě hází. Mají totiž strach, že jim brzy zmizí. Ku konci sděluji těm, které jsou na farmách, že jsem nejrannější s malými kuřátky. Mám jich 10 a již 14 dní starých a u druhé kvočny se nyní líhnou. Ačkoliv mám na smažení dosti malých od podzimu, přece vždy musím míti zásobu, neboť potom vím, že jistě se do rozpaků nedostanu, když totiž má býti něco na rychlo přichystáno. A nyní tedy Vás všecky zdravím a zvláště paní pořadatelku, jakož i redakci. Za dva roky mi dáte 3 křížky na "Pokrok," neb tak starých odběratelů je málo! Zasílám $1.50 na Pokrok, $1.00 na Venkov a 30c na kalendář s prosbou o zaslání.

Anna Burda, Western, Neb. — Milá pořadatelko "Ženské Hlídky." Přicházím s prosbou do milé mi "Ž. H.," byste laskavě opravili poněkud chybu z předešlého mého dopisu, jelikož myslím, že jsem to tehdy dosti jasně nenapsala. V jednom místě v mém dopise se to četlo, jakoby sestra Josefka byla též mrtva, kdežto mělo stát, že Josefka a já jsme tu samy v Sašine okresu zůstaly. Sestra Marie Havlík-Soukupová v Oklahomě zemřela 28. června 1912. Bratr Jan jest usídlen v Clay okresu, sestra Vinci ve Wagner, So. Dak., jak mohly čtenářky z jejího dopisu v "Ž. H." seznati. — Z druhého otcova manželství vzešly dvě dítky a sice sestra Františka Burianová, též v So. Dakotě a bratr Frank Sláma v Omaze, u kterého nyní matka nalezla domov! Ctěné čtenářky "Ž. H.," jak pak se Vám líbila pojednání milé naší pořadatelky v minulém čísle? "Lidé zlatého srdce!" — Byl to krásný příklad a následování hodný, jak se manželé C. V. Čermákovi zachovali, jen jestli toho ta děvuška bude vždy pamětliva, co pro ni totiž bylo vykonáno? Žel, že obyčejně člověk bývá za dobro zlem odměňován! A to prý máme v povaze většina nás smrtelníků! A nyní Vám povím, jak jsem byla minulý týden mile překvapena, neboť ten očekávaný obrázek přece z Moravy přišel, o kterém totiž sestra Rohlová v "Ž. H." psala, že prý se ztratil. Drahé družky, představte si moji radost — po 35 létech bylo mně konečně opětně dopřáno pohledět na můj — domov a tu naši kapličku! Tak to tam vše pěkné vypadá a je vidět, že tam vládne ruka pracovitá a srdce ušlechtilá, neboť jejich laskavostí bylo nám dopřáno po tolika létech opět spatřiti ten náš bývalý milý domov. Škoda, že je to jen na obrázku! A tak jsem se nemohla ani vynadívat na ta místa, kde moje kolébka stávala a kde i naše drahá matka též se zrodila! Stále jsem tošik přemýšlela, až konečně, vzpomínkami na dávné ty časy hluboce dojmuta, jsem se rozplakala, neboť jsem si připomněla okamžik, jak milovanou naši nezapomenutelnou matičku odtamtud nesli, kdy jsme my pozůstalí děti v lítostivém pláči a v nezměrném hoři se k otci tušily. Drahé družky, byl to smutný pohled — dva kněží s ministranty a šest tak malých sirotečků, když kráčeli při rakvi! Velice bolestná to upomínka pro mne, když pak i my jsme musely opustit ona, nám tak drahá místa! Jsem ale tomu velice ráda, že tam vládne alespoň náš přítel a to upřímný. Kéž jsou tam šťastní i s jeho rodinou. A nyní všovo milé naší Tetě Vítámvásové! Milá teto, to nejde, jak Vy píšete, když jste totiž získala nové dopisovatelky do "Ž. H.," že Vy půjdete do výslužby. No, to byste nám dala pěkný příklad, to byste se ukázala špatnou vůdkyní. Nyní, když jste nás vybila na vojnu, tak musíte též s námi a to udatně až do posledního dechu bojovat, tak abychom z Vás měly zářivý příklad, ne ale utéci a někde snad ze zákoutí nás pozorovat! Kráčejte jen v před a hlavu vzhůru, vždyť přece musíte vědět, že jedině ve spojení je síla. Nuže, dnes tedy již končím s přáním Vám všeho dobra v tomto nastávajícím roce. Milé naší pořadatelce, jakož i čtenářům a čtenářkám tohoto listu a redakci s námi svatou trpělivost. Na zdar!

Náklonnost k chorobě.

Jest nepopíratelnou pravdou, že mnoho lidí tuze snadno churaví — buď snad nastydnou nebo trpí zácpou a všemi nepříjemnostmi s ní spojenými. Tací lidé měli by vždycky míti po ruce spolehlivý lék, který by v takových případech rychle a jistě účinkoval. Navrhujeme jim Trinerovo Léčivé Hořké Víno, které působí velmi příjemně. Ono znenáhla odstraní všechny obtíže, sesilujíc tělo a činíc je schopným zastávati své povinnosti. V chorobách žaludku, jater a střev jest to zajisté lék velice spolehlivý, jenž neúčinkuje pouze na chvilku. On vyprázdní vnitřnosti způsobem jemným, zcela přirozeně a bez jakýchkoli obtíží, sesílí a povzbudí zažívací soustavu k hbité práci a odstraní znenáhla onu náklonnost k nemoci. V lékárnách. Jos. Triner, velko-vyrabitel, 1333—1339 S. Ashland ave., Chicago. V jakékoli bolesti můžete pevně spoléhati na Trinerův Liniment. Vetřete jej dobře do kůže a za chvíli bude po bolesti. Adv.

Dr. Chas. Rosewater
český lékař
Úřadovna 222 Bee Bldg.,
Omaha, Neb.
Ord. hodiny — 11 ráno.
2 do 4 odp. — 5.30 do 6 odp.
V neděli: 10 do 12 dopol.